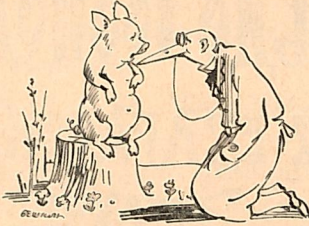
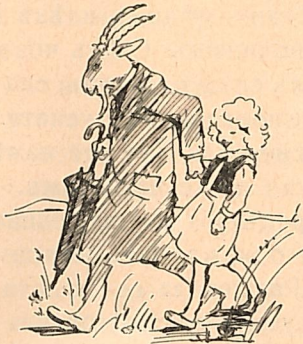

имашь лошъ дъхъ въвъ устата.
 Не си миешь ни жбитѣ,
 ни нозетѣ, ни очитѣ
 и днесъ твоитѣ жбѣ
 не чинятъ и две пари.
 Жбитѣ ти днесъ сж цѣли
 почернѣли, пожълтѣли,
 жбенъ камъкъ имашь ти,
 тѣй не може, разбери!
 Всички жбѣ похабени,

развалени, потрошени —
 ще ги вадя и ще трѣбва
 да ми дѣвчешь като баба
 съсь вѣнцитѣ, безъ жбѣ,
 меки крушки и чорби.
 Най-подиръ дойде познатъ

и единъ козелъ братъ.
 Води Ветка за ржчица
 и си пѣе пѣсенчица.

Жболѣкаръть го пита
 съсь усмивка дяволита:

— Ами ти шо чинишъ тука?
 — Азъ пристигнахъ отъ Шоплука.
 — Шо те носи тебъ насамъ?
 — Туй дете ще ти предамъ.
 — Я! — усмихна се полека
 веселиятъ жболѣкаръ, —
 азъ деца не бѣхъ лѣкувалъ,
 само да ме не хитрува.
 И детето той попита
 пакъ съ усмивка дяволита!
 — Здрави ли сж ти жбитѣ,
 да не ти дърпамъ ушитѣ?
 — Здрави сж и още какъ,
 тракатъ като нѣкой влакъ!
 — Bravo бе, дете! Личи.
 Дай да видя съсь очи.

Зива малката завчасъ,
 гледа докторъть тогасъ:
 — Ахъ, жбитѣ ти сж цѣли
 снѣжно-бѣли, снѣжно-бѣли,
 наредени, свѣтли, чисти,
 като бисерни мѣниста.
 Bravo, моето момиче,
 азъ таквизъ деца обичамъ!
 И въ зелената гора
 жболѣкаръть събра
 всички божи животинки
 и голѣми, и мѣнинки,
 па захвана той тогасъ
 съ ясенъ гласъ:
 — Вироглави сте гадини,
 чакате ми съсь години
 жбитѣ ви да изпадатъ,
 коренитѣ да пострадатъ
 и тогава за илачъ
 идвате съсь ревъ и плачъ.
 Който иска да се смѣе,